

Zespół redakcyjny:

Samorządowe Przedszkole nr 41
w Krakowie Nr 1/2018/2019

Opieka merytoryczna: dyr. Małgorzata Opryszek
Redaktor naczelny: mgr Karolina Turek
Kącik logopedyczny: mgr Agnieszka Werschner

Życzymy Wam, Kochane Przedszkolaki,
aby każdy dzień spędzony w przedszkolu był wyjątkowy i pełen wrażeń!

A Rodzicom, życzymy radości i satysfakcji

z sukcesów i uśmiechów dzieci

Rozpoczynamy nowy rok szkolny. Z pewnością będzie to rok wzruszeń, zachwytu, małych i dużych sukcesów, czas budowania udanych relacji z innymi, zabawy, której nigdy dość i nauki o drugim człowieku. Witajcie w miejscu, które jest Waszym dzieciom potrzebne, i w którym zadzieje się wiele dobrego. Zostawcie za progiem niepokoje, wątpliwości i lęki. One czają się za progiem jak jesienna szaruga i jeszcze zdążą zapukać do Waszych drzwi. We wrześniu dajcie dzieciom i sobie czas. Obserwujcie, jak maluszek śmiało unosi skrzydełka, a starszak zaczyna dzielnie przygotowywać się do lotu i jak oboje odkrywają, że na świecie nie są sami. Wasze dzieci stają się przedszkolakami - to najpiękniejsza historia, która mogła wydarzyć się w Waszym życiu.

We wrześniowym numerze gazetki, przeczytacie o tym, jak „oswoić Wrzesień” oraz poznacie proste sposoby na złagodzenie chwiejnych emocji towarzyszących pierwszym dniom adaptacji. Bądźcie również gośćmi Kącika Mądrej Głównki oraz zaglądajcie do Kącika logopedycznego.

NIE TAKI WRZESIEŃ STRASZNY JAK GO MALUJĄ!

Wrzesień to miesiąc, w którym dzieci odnajdują siebie w nowej, lecz trudnej roli przedszkolaka. Trudnej, bo bez mamy i taty, a przecież tak niedawno spędzali ze sobą większość czasu. Przedszkole to stawianie pierwszych kroków ku samodzielności. Zapraszamy Mamę i Tatę, aby przeszli sześć kroków, opisanych poniżej, a na mecie poczuli się pewniej i bezpieczniej w roli Rodziców odważnych i szczęśliwych przedszkolaków.

Był sobie miś, który poszedł do przedszkola...

Po pierwsze unikajmy pytań typu: „czego się boisz?”, ponieważ niosą one negatywny przekaz, dziecko myśli: „czegoś należy się bać”. Starajmy się rozpoznać w dziecku obawy i niepokoje w sytuacji zabawy, w której spontanicznie wyrazi swoje emocje. Niezwykle pomocne okazują się zabawy inscenizowane w przedszkole. Zorganizowanie małego teatru w domu może okazać się ciekawą przygodą, w której dziecko przenosząc swoje uczucia na misia, (który wcieli się w rolę przedszkolaka), ujawni emocje towarzyszące mu w przedszkolu. W pierwszych dniach nie nalegajmy, aby opowiedziało nam o wszystkim. Dajmy mu czas, ono musi „poukładać” sobie wszystkie wrażenia i być może na razie nie będzie chętnie, aby dzielić się nimi z rodzicami. Nie ma się co martwić, że dziecko coś ukrywa lub się wstydzi, ono po prostu przeżywa wszystko w sobie. Z pewnością gdy poczuje się pewniej i wszystko przemyśli, będzie gotowe, by podzielić się swoimi odczuciami.

A na placu zabaw, śmiech i zabawa!

Obawy dzieci mogą wynikać z faktu, iż dziecko do tej pory nie rozstawało się z rodzicami, gdyż nie było takiej potrzeby, aby pozostawiać je pod opieką innych osób dorosłych. Spróbujmy więc zorganizować opiekę cioci, babci, czy przyjaciół, najpierw na krótko, stopniowo wydłużając ten okres, aby dziecko zrozumiało, że bez rodziców też można dobrze i bezpiecznie się bawić. Podobnie dziecko, które rzadko przebywało wśród rówieśników, może mieć obawy, że nie znajdzie sobie towarzysza i będzie samotne. Częściej wychodźmy na place zabaw. Placyki zabaw stwarzają okazję do spontanicznych kontaktów dzieci pomiędzy sobą, stwarzajmy szanse, aby to samo dziecko mogło zainicjować rozmowę, zabawę. Czuwajmy nad jego bezpieczeństwem, ale nie ingerujmy, nie wtrącajmy się w wyminę zdań czy małą sprzeczkę, niech dziecko samo podejmuje próby rozwiązania konfliktu. W ten sposób uczy się, że istnieją również racje innych, na które także należy zwracać uwagę. Wówczas dziecko przekona się, że szybko nawiązuje się kontakty z innymi dziećmi i odnajdzie w tym działanie przyjemność.

Zabawmy się w kucharzy!

Częstą reakcją na nową sytuację przedszkola jest odmowa jedzenia lub niechęć wobec spożywania niektórych potraw. Bywa, że dzieci nie są przyzwyczajone do spożywania owoców, warzyw występujących w jadłospisie przedszkolnym. Zaprośmy więc małego niejadka do kuchni i poprośmy o pomoc w przygotowaniach do posiłku. Zabawmy się w kucharzy, podsuńmy gotowe produkty, a dziecko niech ma możliwość tworzenia potraw według własnego przepisu:

kolorowa sałatka, zabawne kanapki z fryzurą ze szczypiorku i oczami z rzodkiewek, literki z marchewek. Uśmiechnięte, kolorowe, samodzielnie przyrządzone kanapki zachęcają do jedzenia i poznawania nowych smaków, z którymi dziecko zetknie się w przedszkolu. Wspólna zabawa w gotowanie otwiera na nowe smaki, czyni jedzenie atrakcyjnym i miłym zajęciem. Często zdarza się, że pod wpływem rówieśników, którzy jedzą „nielubianą” przez dziecko potrawę, koledzy przekonują się i zaczynają ją próbować. Przedszkolaki obserwują się nawzajem, czasem chcą dorównać innym, czasem są ciekawe i poprzez tą ciekawość zaczynają jeść i robić rzeczy, które wcześniej w domu nie miały miejsca.

Już nie mogę się doczekać, kiedy Wam pokażę, co zrobiłem w domu sam!

Ważnym powodem niepokoju u dzieci jest obawa przed sprostaniem postawionym im zadaniom. Takie obawy żywić mogą dzieci, które rzadko mają styczność z malowaniem, lepieniem z plasteliny (lub nie mają tych przyborów w domu). Gdy dziecko w przedszkolu spotyka się z zupełnie nowymi rzeczami, nie jest chętne, aby podjąć próby pokonania trudności, opanowuje je wstyd przed rówieśnikami. Możemy pomóc dziecku, organizując w domu jego własny warsztat pracy, w którym nie zabraknie pędzli, farb, nożyczek, plasteliny, papieru różnego rodzaju. Pozwólmy na twórczą ekspresję, podpowiadajmy, lecz nie wyręczajmy. Niech dziecko samo wycina, maluje, klei, tworzy. Później może zabrać swoją pracę do przedszkola, pochwalić się kolegom i swojej pani. To z pewnością wzmocni jego poczucie wartości!

Mamo! Ja sam!

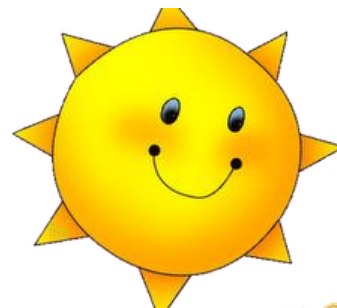

Pamiętajmy, że nasze dziecko w wielu sytuacjach codziennego życia przedszkolnego będzie musiało wykazać się samodzielnością (samodzielne korzystanie z toalety, ubranie się na spacer, samodzielne sprzątanie zabawek, radzenie sobie przy śniadaniu). Może czuć się zagubione, widząc kolegów dumnych z posiadanych umiejętności i doskonale sobie radzących. Podczas wspólnych spacerów, wychodząc z dzieckiem nie śpieszmy się i nie pomagajmy mu ubierać się, lecz pozwólmy samemu sobie radzić. Pomóżmy tylko w drobnych niedociągnięciach i nauczmy dziecko o tę pomoc prosić. Świadomość dziecka, że zwrócenie się o pomoc do wychowawcy nie spotka się z odrzuceniem, dodaje pewności. Angażujmy dziecko do pomocy przy sprzątaniu, zarówno zabawek, jak i po posiłku. I zawsze chwalmy za najdrobniejszy nawet sukces, nową zdobytą umiejętność. Pochwała i świadomość dziecka, że jesteśmy wobec niego uważni, jest dla niego największą nagrodą, ale również buduje w nim zaufanie do otoczenia i rodzi przekonanie, że da sobie sam radę w przedszkolu.

Wejście w rolę przedszkolaka jest dla małego dziecka nie lada zadaniem, z którym wiążą się mieszane uczucia: zarówno obawy jak i ogromna ciekawość. Najważniejsze to nie zrażać się pierwszymi niepowodzeniami, dziecko stykając się z nimi kształtuje odporność na porażki, uczy się dzielenia z innymi, czekania na swoją kolej, bycia samodzielnym. Rozłąka z rodzicem chociaż na parę godzin, jest silnym przeżyciem. Bowiem obecności rodziców nie zastąpią najpiękniejsze nawet zabawki i najprzytulniejsze sale. Jednak jest to „milowy krok”, który dziecko stawia w kształtowaniu własnej osobowości, wrażliwości na drugiego człowieka i wspomnianej już samodzielności. To wszystko zaprocentuje już niebawem, gdy mały człowiek zacznie odkrywać w sobie możliwości, talenty i umiejętności.

JAK WSPIERAĆ PRZEDSZKOLAKA?

10 prostych sposobów na to, aby wychodzić z przedszkola, będąc szczęśliwym i wracać do niego z uśmiechem

Mamo, Tato!

1. Nie obiecuj: „Gdy zjesz obiad, ja już będę”. Bo jeśli coś Ci wypadnie, staniesz w korku, będzie kolejka w banku i nie zdążysz – zawiedziesz. Lepiej powiedz: „Przyjdę, gdy skończę pracę”. Proszę, nie mów: „Przyjdę o 13-ej”. Jestem przedszkolakiem i odliczam czas od posiłku do posiłku, dla mnie (a szczególnie dla moich młodszych kolegów) konkretna godzina to pojęcie abstrakcyjne.
2. Pozwól mi być samodzielnym! Wyjdźmy wcześniej, chcę w szatni sam przebrać buty, pochować swoje ubranie do szafki, nie pospieszaj mnie! Podaruj mi swój czas.
3. Przeczytaj jadłospis. Poczucie, że się interesujesz moim przedszkolnym życiem daje mi wsparcie i wiedzę, że moje przedszkole jest w Twoim życiu ważne.
4. Do przedszkola ubieraj mnie luźno i wygodnie, abym mógł biegać i bawić się bez skrępowania. Nie zakładaj mi dżinsów na guziki z wąskimi nogawkami. Chcę czuć się swobodnie i pewnie, że gdy zajdzie potrzeba, sam poradzę sobie ze zmianą ubranka.
5. Czytaj ogłoszenia na drzwiach mojej sali i słuchaj, o czym mówi moja Pani. Nie zapominajmy o ważnych wydarzeniach planowanych w przedszkolu. Teraz to dla mnie ważna część mojego życia.
6. Bądź przyjacielem, nie bagatelizuj moich obaw. Odłóż telefon, gdy do Ciebie mówię. Wysłuchaj mnie do końca. Czasem długo się zbieram, aby Ci o czymś powiedzieć.
7. Zauważaj drobne gesty, najmniejsze postępy w zachowaniu, pielęgnuj każde moje osiągnięcie. Nawet zjedzone jabłko czy narysowany rysunek, mogą okazać się sukcesem, którego osiągnięcie wcześniej wydawało się dla mnie niemożliwe!
8. Nie wypytuj mnie, czy wszystko zjadłem, czy się zgłaszałem i z iloma kolegami bawiłem się. Daj mi czas na ochłonięcie, zebranie myśli, uporządkowanie faktów i poukładanie w głowie całego dnia. Przed snem sam Ci wszystko opowiem.
9. Zaakceptuj moich nowych przyjaciół. To dzięki nim, mniej za Tobą tęsknię i nie czuję się w przedszkolu samotny.
10. Każdego dnia znajdź czas na przytulanie z dokładką. Teraz bardzo potrzebuję Twojej czułości. Potrzebuję wiedzieć, że jesteś przy mnie nawet wtedy, gdy Cię nie widzę. Chcę czuć się kochany i ważny dla Ciebie każdego dnia.

Przedszkolaku!

Zaproś mamę i tatę, zaproś siostrę i brata do wspólnej nauki wiersza. Przekonajcie się, jaka to wspaniała zabawa! Przygotujcie domowe popołudnie z poezją. Recytujcie głośno, cicho, śmiejąc się lub spróbujcie zachować powagę. To będzie niezwykle czas spędzony razem!

D.Gellner „**Jesienna wróżka**”

Gdy ugryzę czerwone jabłuszko
To zostanę Jesienną wróżką!

Na kucykach, zamiast wstążek
Jesień liście mi zawiąże.

I naszyje na fartuszek szlaczek z małych, złotych gruszek.

Przyjdzie wiatr na srebrnych nóżkach, powie:

- Jaka piękna wróżka!

Nie pozna mnie mama, nie pozna mnie tata,

A czy ja w lusterku poznam siebie sama?

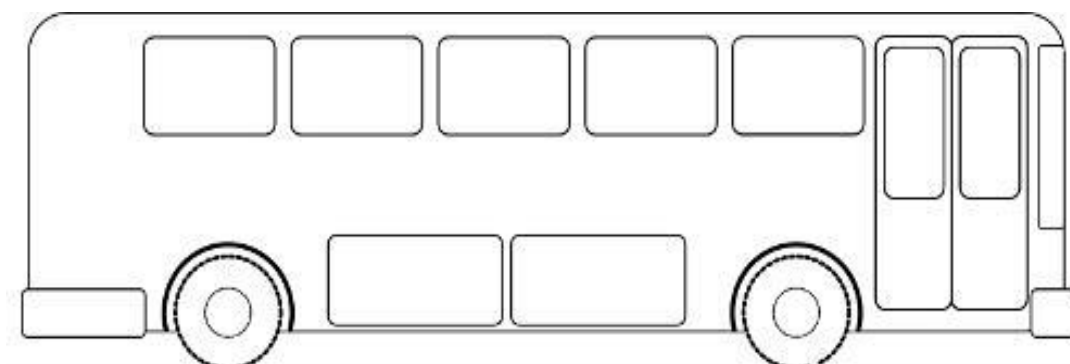
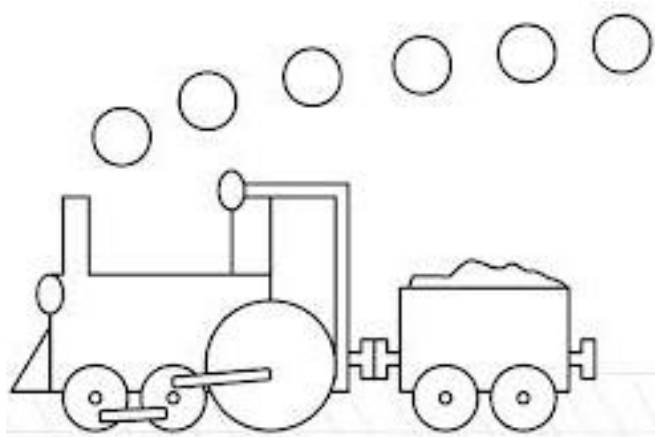
KĄCIK MĄDREJ GŁÓWKI

STRONA DLA MALUSZKA

Powiedz, co dziewczynka trzyma w ręczce? Czy widziałeś liście po drodze do przedszkola lub na spacerze z mamą? Poproś Rodzica, aby dorysował Ci więcej liści wokół dziewczynki, pokolorujcie je razem. Przyjrzyj się, jakich kolorów używa mama? Czy znasz niektóre z nich i potrafisz je nazwać? Pokoloruj płaszczyk dziewczynki.

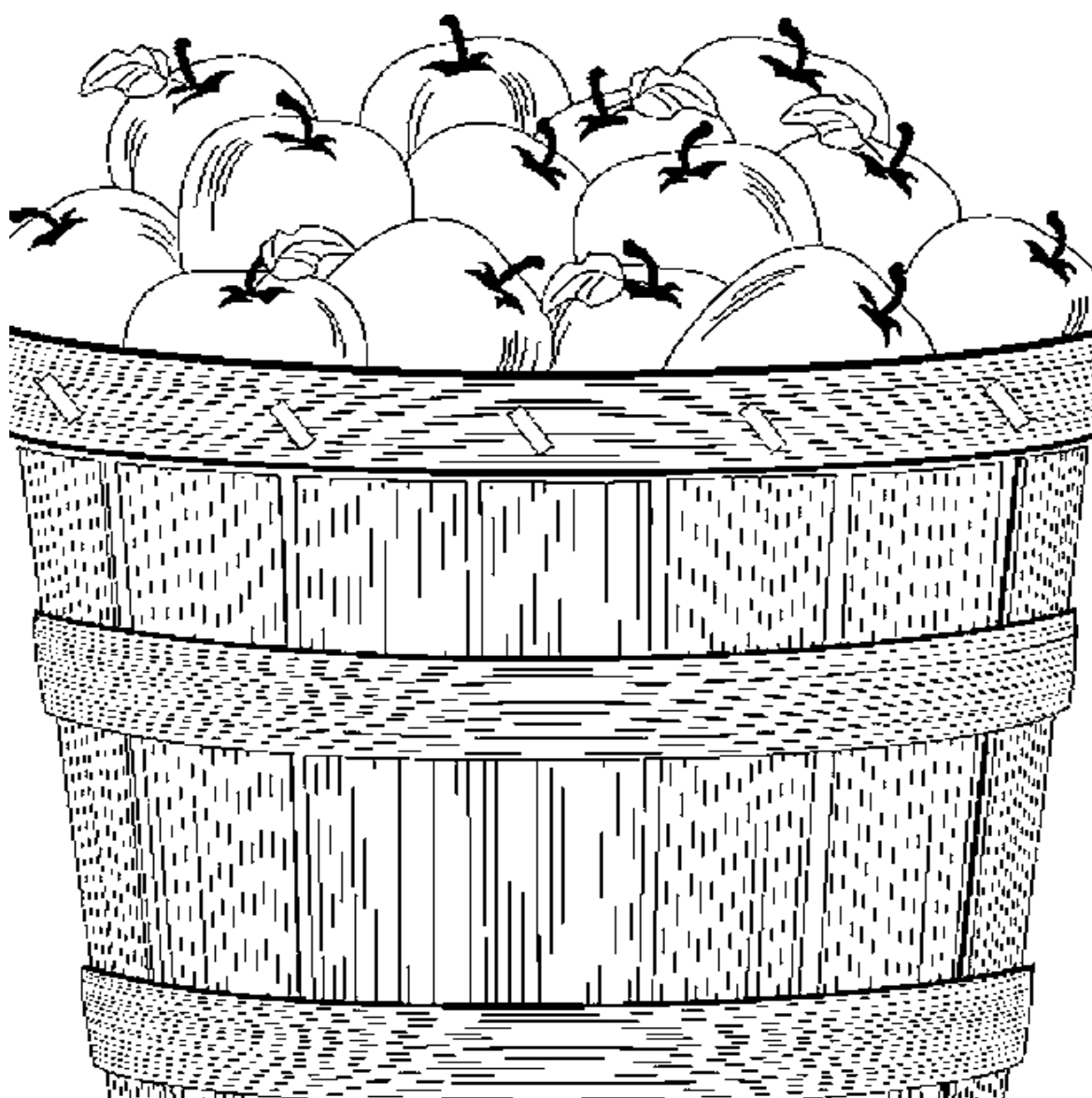

Potrafisz wymienić nazwy pojazdów? Powiedz, który z nich potrafi latać? A ty przyjeżdżasz do przedszkola autobusem, samochodem czy idziesz na nóżkach? Pokoloruj obrazki!

STRONA DLA STARSZAKA

Policz, ile jest jabłuszek: policz tyle, ile potrafisz. Pokoloruj 8 jabłuszek na czerwono, a 6 na zielono. Nad koszem z jabłkami narysuj liście w kolorach jesieni. Pamiętaj, jakie to kolory? Pod koszem narysuj jabłuszka, jakie chcesz. Ozdób kosz kredkami, wg własnego pomysłu. Możesz wykonać tę pracę farbami. Do dzieła!

Czy potrafisz nazwać dary jesieni, przedstawione na obrazku? Czy znasz nazwy drzew, z których pochodzą te liście? Pokoloruj obrazek według swojego pomysłu!

Jak rozwijać mowę dziecka?

Rozmawiaj z dzieckiem.
Dialog jest podstawą komunikacji międzyludzkiej.

Czytaj książki dziecku...
i samemu.
Przykład bierze się góry.

Dużo opowiadaj o codziennych
czynnościach i wydarzeniach.
Pozwól opowiadać dziecku,
ale również uszanuj jego
milczenie. Dziecko wszystko
powie, trzeba tylko
dać mu czas.

Puśćcie wodze fantazji.
Czerwone drzewa z lizaków i popcornu? Czemu nie.
Mieszkanie w balonie? Frajda!

Wspólne czytanie to:

- zdobywanie wiedzy o świecie,
- odpowiedzi na trudne pytania,
- rozwijanie wyobraźni,
- relaks,

- rozwijanie percepcji słuchowej,
- sposób na przeżycie niesamowitych przygód,
- poszerzanie zasobu słownictwa,
- wspólne spędzenie czasu!

